

บทที่ ๑

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

๑. คำ ให้ ที่ใช้ในภาษาพูดในภาษาไทยมีทั้งหมด ๕ คำ คือ

- ๑.๑ คำ ให้ ที่เป็นคำกริยาทวิกรรม
- ๑.๒ คำ ให้ ที่เป็นคำบุพบท
- ๑.๓ คำ ให้ ที่เป็นคำกริยากรรมเอกกัต
- ๑.๔ คำ ให้ ที่เป็นคำเชื่อมอนุพากย์
- ๑.๕ คำ ให้ ที่เป็นคำหลังกริยา

๒. หน้าที่ของคำ ให้ ทั้ง ๕ คำ

๒.๑ คำ ให้ ที่เป็นคำกริยาทวิกรรม เมื่อปรากฏในประโยค อาจทำหน้าที่เป็นหน่วยกริยาทวิกรรม ซึ่งถ้าจะมีหน่วยกรรมรองที่ตามหลังเป็นหน่วยกรรมรองที่มีหรือไม่มีคำบุพบทอยู่ด้วยก็ได้

๒.๒ คำ ให้ ที่เป็นคำบุพบท เมื่อปรากฏในประโยคอาจทำหน้าที่อย่างใดอย่างหนึ่งใน ๒ อย่างต่อไปนี้ คือ

ก. ทำหน้าที่ขึ้นต้นส่วนขยายในหน่วยกริยากรรม ส่วนขยายในหน่วยกริยากรรม หรือส่วนขยายในหน่วยกริยาทวิกรรม

ข. ทำหน้าที่ขึ้นต้นหน่วยกรรมรอง

๒.๓ คำ ให้ ที่เป็นคำกริยากรรมเอกกัต เมื่อปรากฏในประโยค อาจจะทำหน้าที่เป็นหน่วยกริยากรรมเอกกัต ซึ่งมีหน่วยกรรมรองที่ตามหลังเป็น

อนุภาคynam

๒.๔ คำ ให้ ที่เป็นคำเชื่อมอนุภาคย์ เมื่อปรากฏในประโยคอาจจะทำหน้าที่อย่างใดอย่างหนึ่งใน ๒ อย่างต่อไปนี้ คือ

ก. ทำหน้าที่เป็นคำเชื่อมกันของอนุภาคynam

ข. ทำหน้าที่เป็นคำเชื่อมกันของอนุภาคย์วิเศษณ์

๒.๕ คำ ให้ ที่เป็นคำหลังกริยา เมื่อปรากฏในประโยคอาจจะทำหน้าที่เป็นส่วนหนึ่งของหน่วยแกน

จะเห็นได้ว่าคำ ให้ ๕ คำนี้จะทำหน้าที่ไกรวมทั้งหมด ๘ อย่างด้วยกัน

๓. คำ ให้ อาจจะปรากฏในประโยคและอนุภาคย์ที่มีโครงสร้างต่าง ๆ คือ

๓.๑ ให้-คำกริยาตัวกรรม

คำให้-คำกริยาตัวกรรม อาจจะปรากฏในประโยคที่มีโครงสร้างเป็นแบบของประโยคเริ่มแบบโคแบบหนึ่งใน ๓ แบบ คือ $SV_{tt}OI$, $V_{tt}OI$ และ $OSV_{tt}I$ และอาจจะปรากฏในประโยคที่มีโครงสร้างเป็นแบบของประโยคไม่เริ่มแบบโคแบบหนึ่งใน ๖ แบบ คือ SV_{tt} , $SV_{tt}O$, $SV_{tt}I$, $V_{tt}C$, $V_{tt}I$ และ V_{tt}

๓.๒ ให้-คำบุพบท

ก. คำให้-คำบุพบท ที่ทำหน้าที่ขึ้นต้นส่วนขยายในหน่วยกริยา อาจจะปรากฏในประโยคที่มีโครงสร้างเป็นแบบของประโยคเริ่มแบบโคแบบหนึ่งใน ๘ แบบ คือ SV_i , V_i , SV_{tO} , V_{tO} , OSV_t , $SV_{tt}OI$, $V_{tt}OI$, $OSV_{tt}I$ และ $ISV_{tt}O$ และอาจจะปรากฏในประโยคที่มีโครงสร้างเป็นแบบของประโยคไม่เริ่มโคเฉพาะแบบโคแบบหนึ่งใน ๑๐ แบบ คือ SV_t , V_t , SV_{tt} , V_{tt} , $V_{tt}O$, $V_{tt}I$, $SV_{tt}C$, $SV_{tt}I$, OSV_{tt} และ ISV_{tt}

อนุภาคที่มีโครงสร้างที่เป็นแบบของประโยคไม่เริ่มโดยเฉพาะแบบใดแบบหนึ่งใน ๘ แบบ คือ v_t , v_{tt} , v_{tt}^0 และ v_{tt}^i

ข. คำให้-คำเชื่อมอนุภาคที่ทำหน้าที่เป็นคำเชื่อมกันของอนุภาควิเศษณ์ อาจจะปรากฏในประโยคใหญ่ที่มีโครงสร้างเป็นแบบของประโยคเริ่มแบบใดแบบหนึ่งใน ๖ แบบ คือ sv_i , v_i , sv_{t^0} , v_{t^0} , $sv_{tt}CI$ และ $v_{tt}CI$ และอาจจะปรากฏในประโยคใหญ่ที่มีโครงสร้างเป็นแบบของประโยคไม่เริ่มโดยเฉพาะแบบใดแบบหนึ่งใน ๘ แบบ คือ sv_t , v_t , sv_{tt}^0 , sv_{tt}^i , sv_{tt} , v_{tt}^0 , v_{tt}^i และ v_{tt}

คำให้-คำเชื่อมอนุภาค อาจจะทำหน้าที่เป็นคำเชื่อมอนุภาควิเศษณ์ที่มีโครงสร้างเป็นแบบของประโยคเริ่มแบบใดแบบหนึ่งใน ๖ แบบ คือ sv_i , v_i , sv_{t^0} , v_{t^0} , $sv_{tt}oi$, $v_{tt}oi$ และอาจจะทำหน้าที่เป็นคำเชื่อมกันของอนุภาควิเศษณ์ ที่มีโครงสร้างเป็นแบบของประโยคไม่เริ่มโดยเฉพาะแบบใดแบบหนึ่งใน ๘ แบบ คือ sv_t , v_t , sv_{tt}^0 , sv_{tt}^i , sv_{tt} , v_{tt}^0 , v_{tt}^i และ v_{tt}

๓.๕ คำให้-คำหลังกริยา

คำให้-คำหลังกริยา อาจจะปรากฏในประโยคที่มีโครงสร้างเป็นแบบของประโยคเริ่มแบบใดแบบหนึ่งใน ๖ แบบ คือ sv_{t^0} และ v_{t^0} และอาจจะปรากฏในประโยคที่มีโครงสร้างเป็นแบบของประโยคไม่เริ่มโดยเฉพาะแบบใดแบบหนึ่งใน ๖ แบบ คือ sv_t และ v_t

๔. ลักษณะพิเศษของคำ "ให้"

คำให้ นี้ เมื่อพิจารณาจากตำแหน่งที่ปรากฏในประโยคและหน้าที่ใน

แต่ละตำแหน่ง เราก็อาจจะจัดให้อยู่ในหมวดคำประเภทต่าง ๆ ทั้ง ๕ ประเภท ดังกล่าวมาแล้วในข้อ ๑ ใด แต่ในจำนวนคำให้ ทั้ง ๕ คำ นี้ มีคำให้-คำกริยา ๓ คำ คือ คำให้-คำกริยา ๒ คำ และคำให้-คำกริยา ๑ คำ ส่วนคำให้-คำกริยา ๑ คำ นั้น มีลักษณะที่แตกต่างจากคำอื่น ๆ ที่อยู่หมวดคำเดียวกัน คือ

๔.๑ คำให้-คำบุพบท

คำให้-คำบุพบทแตกต่างจากคำบุพบทอื่น ๆ คือ คำบุพบทอื่น ๆ นั้น เมื่อปรากฏในประโยคจะต้องมีคำนาม ๑ คำ ตามหลังเสมอ จะปรากฏตามลำพังไม่ได้ เพราะจะทำให้ประโยคนั้นไม่มีความหมายในภาษา ส่วนคำให้-คำบุพบทนั้น อาจจะมีปรากฏในประโยคตามลำพังได้โดยไม่ต้องมีคำนามตามหลัง และไม่ทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนแปลงไป (ดูบทที่ ๓ ข้อ ๖ หน้า ๕)

๔.๒ คำให้-คำกริยากรรมเหตุกัต

คำให้-คำกริยากรรมเหตุกัตแตกต่างจากคำกริยากรรมเหตุกัตอื่น ๆ คือ คำกริยากรรมเหตุกัตอื่น ๆ เมื่อปรากฏในประโยคจะมีอนุพากย์นามที่ตามหลัง เป็นอนุพากย์นามที่มีคำเชื่อม ส่วนคำให้-คำกริยากรรมเหตุกัตนี้ เมื่อปรากฏในประโยคจะมีอนุพากย์นามที่ตามหลัง เป็นอนุพากย์นามชนิดที่ไม่มีคำเชื่อม (ดูบทที่ ๔ ข้อ ๒ หน้า ๘๖)

๔.๓ คำให้-คำเชื่อมอนุพากย์

คำให้-คำเชื่อมอนุพากย์นี้ แม้ว่าจะไม่มีความแตกต่างจากคำเชื่อมอนุพากย์อื่น ๆ แต่อนุพากย์ที่ตามหลังคำเชื่อมให้นี้ จะมีลักษณะพิเศษ คือ

ก. อนุพากย์นามที่มีคำให้ เป็นคำเชื่อมกันบางอนุพากย์ไม่อาจจะหาคำนามวลีมาแทนที่ได้ แต่อนุพากย์นามอื่น ๆ จะหาคำนามวลีมาแทนที่ได้ (ดูบทที่ ๕

ขอ ๕.๑.๓ หน้า ๑๐๘)

๓. อนุพากย์วิเศษที่มีคำให้ เป็นคำเชื่อมกันบางอนุพากย์จะมี
ตำแหน่งอยู่บนประโยคใหญ่เท่านั้น แต่อนุพากย์วิเศษอื่น ๆ จะมีตำแหน่งอยู่
ท้ายประโยคใหญ่เท่านั้น หรืออาจจะมีตำแหน่งอยู่บนหรือท้ายประโยคใหญ่ก็ได้
(ดูบทที่ ๕ ขอ ๕.๒.๑.๒ หน้า ๑๒๖)

๔.๔ คำให้-คำหลังกริยา

คำให้-คำหลังกริยา มีลักษณะแตกต่างจากคำหลังกริยาอื่น ๆ **คือ**
คำหลังกริยาคำอื่น ๆ อาจจะปรากฏอยู่หลังคำกริยาอาการ คำกริยาสกรรมหรือ
คำกริยาทวิกรรมก็ได้ แต่คำให้-คำหลังกริยาจะปรากฏเฉพาะหลังคำกริยาสกรรม
เท่านั้น (ดูบทที่ ๖ ขอ ๔ หน้า ๑๖๕)

๕. ความหมายของคำ ให้

ในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ถือว่ามีคำให้ที่ใช้อยู่ในภาษาพูดในปัจจุบันทั้งหมด
๕ คำ เพราะเห็นว่า คำให้ นอกจากจะทำหน้าที่แตกต่างกันไปตามประเภท
ต่าง ๆ ๕ ประเภทดังกล่าวมาแล้ว ยังมีความหมายแตกต่างกันไปอีกด้วย ดัง
จะได้อธิบายพอเป็นสังเขปดังนี้ คือ

๕.๑ คำให้-คำกริยาทวิกรรม คำให้ คำนี้มีความหมายไปในทำนอง
แสดงการเปลี่ยนแปลงของจากบุคคลหนึ่ง (ซึ่งแสดงด้วยคำนามที่ทำหน้าที่เป็น
หน่วยประธานของประโยค) ไปเป็นอีกบุคคลหนึ่ง (ซึ่งแสดงด้วยคำนามที่ทำ
หน้าที่เป็นหน่วยกรรมรองของประโยค

ตัวอย่าง

นิตให้ลูกม้วนทอง

ในตัวอย่างนี้ คำให้แสดงการเปลี่ยนเจ้าของคือแสดงการ
เปลี่ยนเจ้าของของลูกแมว จาก นิด ไปเป็น นอง

๕.๒ คำให้-คำบุพบท คำให้ คำนี้ยากที่จะอธิบายว่ามีความหมาย
วาทะไร แต่เป็นคำที่ทำหน้าที่นำหน้าคำนาม ซึ่งมีความหมายไปในทำนองเป็น
ผู้รับ ซึ่งอาจจะเป็นผู้รับบริการ หรือรับของ หรืออื่น ๆ ก็ได้

ตัวอย่าง

ก. เมื่อคำให้-คำบุพบททำหน้าที่ขึ้นต้นส่วนขยายในหน่วยกริยา
แม่หว่านมให้ลูก

ในตัวอย่างนี้ คำให้ เป็นคำที่อยู่ข้างหน้าคำนามลูก ซึ่งมีความ
หมายไปในทำนองเป็นผู้รับบริการ คือรับบริการหว่านม โดยที่แม่เป็นผู้บริการ

ข. เมื่อคำให้-คำบุพบททำหน้าที่ขึ้นต้นหน่วยกรรมรอง
เพื่อนคืนสตาลค์ให้แดงแล้ว

ในตัวอย่างนี้ คำให้ มีตำแหน่งอยู่ข้างหน้าคำนามแดง ซึ่ง
มีความหมายไปในทำนองเป็นผู้รับของคือรับสตาลค์ (จากเพื่อน)

๕.๓ คำให้-คำกริยากรรมเหตุกัต คำให้คำนี้ มีความหมายไปใน
ทำนองว่า อนุญาต สั่ง บอก หรือ บังคับ ใดอย่างใดอย่างหนึ่ง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ
ข้อความในประโยคและสถานการณ์ขณะที่ถูก

ตัวอย่างที่ ๑

แม่ให้ฉันไปคูหนัง

ในตัวอย่างนี้ คำให้ อาจะหมายถึงอนุญาต

ตัวอย่างที่ ๒

แม่ให้นิกกวาคบ้าน

ในตัวอย่างนี้ คำให้ อาจจะหมายถึง สั่ง บอก ใด
อย่างหนึ่งแล้วแต่สถานการณ์ขณะทีพูด

๕.๔ คำให้-คำเชื่อมอนุพากย์ คำให้ คำนี้ก็ยากที่จะอธิบายว่า
มีความหมายวาทะไร แต่เป็นคำที่หน้าที่เชื่อมอนุพากย์ ๒ อนุพากย์และ
ทำให้อนุพากย์ที่คำให้ เป็นคำเชื่อมนี้ มีความหมายไปในทำนองต่าง ๆ
กัน คือ

ก. เมื่อคำให้-คำเชื่อมอนุพากย์ ทำหน้าที่เป็นคำเชื่อมต้น
ของอนุพากย์นาม จะทำให้อนุพากย์นามนั้น มีความหมายไปในทำนองบอก
ความมุ่งหมายของการกระทำในภาคแสดงของอีกอนุพากย์หนึ่ง

ตัวอย่าง

แดงชอบรถนิคไทท์กลับบ้าน

ในตัวอย่างนี้ มีอนุพากย์ ๒ อนุพากย์คือ อนุพากย์แดงชอบรถนิค
และไทท์กลับบ้าน คำให้ ทำหน้าที่เป็นคำเชื่อมต้นของอนุพากย์นาม ไทท์กลับบ้าน
แล้วทำให้อนุพากย์นามนี้มีความหมายไปในทำนองบอกความมุ่งหมายของการ
กระทำในภาคแสดงของอนุพากย์แดงชอบรถนิค คือบอกความมุ่งหมายของการ
ชอบรถนิค

ข. เมื่อคำให้-คำเชื่อมอนุพากย์ทำหน้าที่เป็นคำเชื่อมอนุพากย์
วิเศษณ์ธรรมกา จะทำให้อนุพากย์วิเศษณ์นั้นมีความหมายไปในทำนองบอกความ
มุ่งหมายของการกระทำในภาคแสดงของอีกอนุพากย์หนึ่ง

ตัวอย่าง

นิตยกเกาะอิให้แขนง

ในตัวอย่างนี้มีอนุพากย์ ๒ อนุพากย์คือ อนุพากย์นิตยกเกาะอิ
และให้แขนง คำให้ ทำหน้าที่เป็นคำเชื่อมต้นของอนุพากย์วิเศษณ์ ให้แขนง

แล้วทำให้อนุพากย์วิเศษณ์มีความหมายไปในทำนองบอกความมุ่งหมายของการกระทำในภาคแสดงของอีกอนุพากย์หนึ่งคือบอกความมุ่งหมายของการยกเอา

ค. เมื่อคำให้-คำเชื่อมอนุพากย์ทำหน้าที่เป็นคำเชื่อมต้นของอนุพากย์วิเศษณ์โดยอนุโลม จะทำให้อนุพากย์วิเศษณ์นั้นมีความหมายไปในทำนองบอกเงื่อนไข

ตัวอย่าง

ให้ฝนตกแดงก็จะออกไปข้างนอก
 ในตัวอย่างนี้มีอนุพากย์ ๒ อนุพากย์คือ อนุพากย์ให้ฝนตก และแดงก็จะออกไปข้างนอก คำให้ ทำหน้าที่เป็นคำเชื่อมต้นของอนุพากย์วิเศษณ์โดยอนุโลม ให้ฝนตก แล้วทำให้อนุพากย์วิเศษณ์นั้นมีความหมายไปในทำนองบอกเงื่อนไขประเภทหนึ่งของกรการกระทำในภาคแสดงของอนุพากย์แดงก็จะออกไปข้างนอก คือบอกเงื่อนไขของการออกไปข้างนอกว่าจะออกไปโดยไม่มีเงื่อนไขถึงแม้ว่าฝนจะตกก็ตาม

๕.๕ คำให้-คำหลังกริยา- คำให้ คำนี้ยากที่จะอธิบายได้ว่ามีความหมายว่าอะไร แต่คำให้ คำนี้จะมีตำแหน่งอยู่หลังคำกริยากรรม ซึ่งมักจะมีความหมายไปในทำนองแสดงการกระทำของบุคคลหนึ่งต่ออีกบุคคลหนึ่ง และการกระทำนั้นไม่เป็นที่พึงปรารถนาของผู้ที่รับการกระทำนั้น นอกจากนี้คำให้-คำหลังกริยาจะมีตำแหน่งอยู่หลังคำกริยากรรมโดยอยู่ข้างหลังคำนามคำที่เป็นผู้หรือผู้ที่ถูกรกระทำ หรือรับผลของการกระทำนั้น

ตัวอย่าง

ระวังเขาจะตีหัวให้อีกนะ
 ในตัวอย่างนี้คำให้ มีตำแหน่งอยู่หลังคำกริยา ตี โดยอยู่ข้างหลัง

คำนาม หัว อีกที่หนึ่ง และคำนาม หัว นี้เป็นคำนามที่รับการกระทำคือเป็น ที่ที่ถูกตี

จะเห็นได้ว่า คำให้ แต่ละคำใน ๕ คำ ดังกล่าวมาแล้วนี้ มีความหมายไม่เหมือนกันเลย อย่างไรก็ตามอาจจะกล่าวได้ว่า คำให้-คำกริยา ทวิกรรม คำให้-คำบุพบท และคำให้-คำหลังกริยา มีความหมายส่วนหนึ่งที่ คล้ายกันคือ จะปรากฏอยู่ข้างหน้าหรือข้างหลังคำนามที่มีความหมายไปใน ทำนองเป็นผู้รับ แต่ความหมายส่วนใหญ่ที่เหลือไม่เหมือนกันดังกล่าวมาแล้ว

ความแตกต่างที่สำคัญคือ คำให้-คำกริยาทวิกรรม มีความหมายที่ อธิบายได้คือ มีความหมายที่แสดงการเปลี่ยนเจ้าของ ส่วนคำให้อีก ๒ คำ คือ คำให้-คำบุพบทและคำให้-คำหลังกริยานั้น ยากที่จะอธิบายได้ว่ามีความหมายว่าอะไร แต่ก็พอจะกล่าวได้ว่า คำให้ ๒ คำนี้ ไม่ใ้มีความหมายใน ทำนองแสดงการเปลี่ยนเจ้าของ นอกจากนี้คำให้ ๒ คำนี้ ก็ยังต่างกัน คือ คำให้-คำบุพบท จะทำให้คำนามที่อยู่ข้างหลัง มีความหมายไปในทำนองเป็นผู้รับของหรือรับบริการ ส่วนคำให้-คำหลังกริยาทำให้คำนามที่อยู่ข้างหน้ามีความหมายไปในทำนองเป็นผู้รับการกระทำ

ด้วยเหตุที่คำให้ ๕ คำนี้ มีความแตกต่างกันทั้งในเรื่องหน้าที่และในเรื่องความหมาย จึงถือวาคำให้ ๕ คำนี้ เป็นคำให้ คนละคำ และจัดอยู่ใน หมวดคำ ๕ ประเภท

๖. คำ "ให้" ที่ปรากฏในประโยคเดียวกันหลายคำ

ผลการวิจัยเท่าที่กล่าวมาแล้วนั้น สรุปได้ว่ามีคำให้อยู่ ๕ ประเภท และคำให้จะปรากฏอยู่ในประโยคหนึ่งเพียงคำเดียวเท่านั้น อาจจะเป็นที่

สงสัยไคว่า เมื่อมีคำให้ปรากฏอยู่จำนวนหลายคำในประโยคเดียวกัน จะมีคำให้ประเภทอื่นซึ่งแตกต่างไปจาก ๕ ประเภทที่กล่าวถึงในวิทยานิพนธ์เล่มนี้หรือไม่ เเท่าที่ไคศึกษาคนความาแล้วยังไม่พบคำให้ประเภทอื่นนอกจาก ๕ ประเภทนี้ ถึงแม่วาในประโยคหนึ่งจะมีคำให้ปรากฏอยู่เป็นจำนวนมากที่สุดถึง ๖ คำ ก็ตาม คำให้ทั้ง ๖ คำที่ปรากฏในประโยคก็จะเป็นคำให้ประเภทใดประเภทหนึ่งใน ๕ ประเภท ดังกล่าวมาแล้วเท่านั้น

ในประโยคหนึ่ง ๆ อาจจะมีคำให้ต่างประเภทปรากฏอยู่ตั้งแต่ ๒ - ๔ คำ หรืออาจจะมีคำให้ประเภทเดียวกันปรากฏอยู่ตั้งแต่ ๒ - ๓ คำ นอกจากนี้ ในประโยคหนึ่งยังอาจจะมีคำให้ประเภทเดียวกันปรากฏอยู่ ๒ คำ และมีคำให้ต่างประเภทปรากฏอยู่ควยอีก ๑ ถึง ๓ คำ หรืออาจจะมีคำให้ประเภทเดียวกันปรากฏอยู่ ๒ คำ และมีคำให้ต่างประเภทปรากฏอยู่ควยอีก ๑ ถึง ๒ คำ

ตัวอย่าง

ก. คำให้ต่างประเภทปรากฏอยู่ในประโยคเดียวกันหลายคำ

(๑) เมื่อคำให้ต่างประเภทปรากฏอยู่ในประโยคเดียวกัน ๒ คำ
เดีวฉนั้นจะฟ้องครุให้ทำโทษเธอให้อีกนะ

คำให้ คำแรกเป็นคำให้-คำเชื่อมอนุพากย์ซึ่งทำหน้าที่เป็นคำเชื่อมต้นของอนุพากย์นามให้ทำโทษเธอให้อีกนะ

คำให้ คำที่สองเป็นคำให้-คำหลังกริยา

(๒) เมื่อคำให้ต่างประเภทปรากฏอยู่ในประโยคเดียวกัน ๓ คำ

ครูให้เด็กแจกขนมให้คนจนให้หมค

คำให้ คำแรกเป็นคำให้-คำกริยากรรมเหตุกัต

คำให้ คำที่สองเป็นคำให้-คำกริยาทวิกรรม

คำให้ คำที่สาม เป็นคำให้-คำเชื่อมอนุพากย์ซึ่งทำหน้าที่เป็นคำเชื่อมตนของอนุพากย์วิเศษณ์ให้หมค

(๓) เมื่อคำให้ต่างประเภทปรากฏอยู่ในประโยคเดียวกัน ๔ คำ

เขาให้ฉันบอกน้องให้ให้เงินคนรถให้ควย

คำให้ คำแรกเป็นคำให้-คำกริยากรรมเหตุกัต

คำให้ คำที่สอง เป็นคำให้-คำเชื่อมอนุพากย์ซึ่งทำหน้าที่เป็นคำเชื่อมตนของอนุพากย์นาม ให้ให้เงินคนรถให้ควย ซึ่งเป็นอนุพากย์ที่ซ่อนอยู่ในอนุพากย์นาม ฉันบอกน้องให้ให้เงินคนรถให้ควย

คำให้ คำที่สามเป็นคำให้-คำกริยาทวิกรรม

คำให้ คำที่สี่เป็นคำให้-คำบุพบทซึ่งทำหน้าที่ขึ้นต้นส่วนขยายในบทกริยา ให้-ให้ควย ซึ่งเป็นบทกริยาในอนุพากย์นาม ให้ให้เงินคนรถให้ควย

๒. คำให้ประเภทเดียวกันปรากฏอยู่ในประโยคเดียวกันหลายคำ

(๑) คำให้ประเภทเดียวกันปรากฏอยู่ในประโยคเดียวกัน ๒ คำ

เขาต้องการให้ฉันอนุญาตให้เขาซื้อรถอีกคันหนึ่ง

คำให้ ทั้ง ๒ คำ เป็นคำให้-คำเชื่อมอนุพากย์ ซึ่งทำหน้าที่เป็นคำเชื่อมต้นของอนุพากย์นามให้ฉันอนุญาตให้ซื้อรถอีกคันหนึ่ง และของอนุพากย์นาม ให้ซื้อรถอีกคันหนึ่งตามลำดับ

(๒) คำให้ประเภทเดียวกันปรากฏอยู่ในประโยคเดียวกัน ๓ คำ

เขาสั่งฉันให้เตือนลูกให้บอกเพื่อนให้มาที่บ้านคืนนี้

คำให้ทั้ง ๓ คำ เป็นคำให้-คำเชื่อมอนุพากย์ซึ่งทำหน้าที่เป็นคำเชื่อมต้นของอนุพากย์นามคำให้คำแรกทำหน้าที่เป็นคำเชื่อมอนุพากย์นามให้เตือนลูกให้บอกเพื่อนให้มาที่บ้านคืนนี้

คำให้ คำที่สอง ทำหน้าที่เป็นคำเชื่อมอนุพากย์นาม ให้บอกเพื่อนให้มาที่บ้านคืนนี้

คำให้ คำที่สาม ทำหน้าที่เป็นคำเชื่อมอนุพากย์นาม ให้มาที่บ้านคืนนี้

ค. คำให้ประเภทเดียวกันปรากฏอยู่ในประโยคเดียวกัน ๒ คำ และ

(๑) มีคำให้ต่างประเภทปรากฏอยู่ด้วยอีก ๑ คำ (รวมคำให้ที่ปรากฏในประโยคเป็น ๓ คำ)

เขาสั่งฉันให้บอกน้องให้กลางรถให้เขาควย

คำให้คำแรกและคำที่สองเป็นคำให้-คำเชื่อมอนุพากย์ซึ่งทำหน้าที่เป็นคำเชื่อมต้นของอนุพากย์นาม คำให้คำแรกทำหน้าที่เชื่อมอนุพากย์นามให้บอกน้องให้กลางรถให้เขาควย คำให้ คำที่สองทำหน้าที่เชื่อมอนุพากย์นามให้กลางรถให้เขาควย

ส่วนคำให้คำที่สาม เป็นคำให้-คำบุพบท ซึ่งทำหน้าที่ขึ้นต้นส่วนขยายในบทกวี ล่าง-ไหเขาควย ซึ่งเป็นบทกวีในอนุพากย์นาม ไหล่างรดไหเขาควย

(๒) มีคำให้ต่างประเภทปรากฏอยู่ควยอีก ๒ คำ (รวมคำให้ที่ปรากฏในประโยคเป็น ๔ คำ)

เขาสั่งฉันไหบนอกนงไหให้ให้เงินคนรดไหเขาควย

คำให้คำแรกและคำที่สองเป็นคำให้-คำเชื่อมอนุพากย์ ซึ่งทำหน้าที่เป็นคำเชื่อมต้นของอนุพากย์นาม ไหบนอกนงไหให้ให้เงินคนรดไหเขาควย และให้ให้เงินคนรดไหเขาควย ตามลำดับ

คำให้คำที่สามเป็นคำให้-คำกริยาทวิกรรม

คำให้คำที่สี่เป็นคำให้-คำบุพบทซึ่งทำหน้าที่ขึ้นต้นส่วนขยายในบทกวี ไห-ไหเขาควย ซึ่งเป็นบทกวีในอนุพากย์นาม ไหให้เงินคนรดไหเขาควย

(๓) มีคำให้ต่างประเภทอยู่ควยอีก ๓ คำ (รวมคำให้ที่ปรากฏในประโยคเป็น ๕ คำ)

แดงไหนงบอกเด็กที่เอาของมาให้เราให้เอามะม่วงไปให้เด็กให้ค

คำให้คำที่สองและคำที่สี่เป็นคำให้-คำกริยาทวิกรรม

คำให้คำแรกเป็นคำให้-คำกริยากรรมเหตุกัต

คำให้คำที่สามเป็นคำให้-คำเชื่อมอนุพากย์ซึ่งทำหน้าที่เป็นคำเชื่อมต้นของอนุพากย์นาม ไหเอามะม่วงไปให้เด็กให้ค

คำให้คำที่ห้าเป็นคำให้-คำบุพบทซึ่งทำหน้าที่ขึ้นต้นส่วนขยายในบทกวี เอา-ไปไห-ไหค ซึ่งเป็นบทกวีในอนุพากย์ ไหเอามะม่วงไปให้

นิกะอิทวอย

ง. คำให้ประเภทเดียวกันปรากฏในประโยคเดียวกัน ๒ คู่ และ

(๑) มีคำให้ต่างประเภทปรากฏอยู่ควยอีก ๑ คำ (รวมคำให้ที่ปรากฏในประโยคเป็น ๕ คำ)

แดงให้^๑น้องสั่ง^๑เด็กที่^๑เอาของมา^๑ให้^๑เรา^๑ให้^๑ไปบอก^๑นิกะอิ^๑ให้^๑เอามะม่วง^๑ไป^๑ให้^๑บ้าน^๑นั้น^๑ควย^๑

คำให้คำแรกเป็นคำให้-คำกริยากรรมเหตุกัต

คำให้คำที่สองและคำที่ห้าเป็นคำให้-คำกริยาทวิกรรม

คำให้คำที่สามและคำที่สี่เป็นคำให้-คำเชื่อมอนุพากย์ซึ่งทำหน้าที่เป็นคำเชื่อม^๑ต้น^๑ของ^๑อนุพากย์^๑นาม^๑ให้^๑ไปบอก^๑นิกะอิ^๑ให้^๑เอามะม่วง^๑ไป^๑ให้^๑บ้าน^๑นั้น^๑ควย^๑ และของอนุพากย์นาม^๑ให้^๑เอามะม่วง^๑ไป^๑ให้^๑บ้าน^๑นั้น^๑ควย^๑ ตามลำดับ

(๒) มีคำให้ต่างประเภทปรากฏอยู่ควยอีก ๒ คำ (รวมคำให้ที่ปรากฏในประโยคเป็น ๖ คำ)

แดงให้^๑น้องสั่ง^๑เด็กที่^๑เอาของมา^๑ให้^๑เรา^๑ให้^๑ไปบอก^๑นิกะอิ^๑ให้^๑เอามะม่วง^๑ไป^๑ให้^๑บ้าน^๑นั้น^๑ให้^๑ควย^๑

คำให้คำแรกเป็นคำให้-คำกริยากรรมเหตุกัต

คำให้คำที่สองและคำที่ห้าเป็น คำให้-คำกริยาทวิกรรม

คำให้คำที่สามและคำที่สี่เป็นคำให้-คำเชื่อมอนุพากย์ซึ่งทำหน้าที่เป็นคำเชื่อม^๑ต้น^๑ของ^๑อนุพากย์^๑นาม^๑ให้^๑ไปบอก^๑นิกะอิ^๑ให้^๑เอามะม่วง^๑ไป^๑ให้^๑บ้าน^๑นั้น^๑ให้^๑ควย^๑ และของอนุพากย์นาม^๑ให้^๑เอามะม่วง^๑ไป^๑ให้^๑บ้าน^๑นั้น^๑ให้^๑ควย^๑ ตามลำดับ

คำให้คำที่หกเป็นคำให้-คำบุพบทซึ่งทำหน้าที่ขึ้นต้นส่วนขยายในบทกริยาเอา-ไปให้-ให้ควย ซึ่งเป็นบทกริยาในอนุพากย์ให้เอามะม่วงไปให้บ้านนั้นให้ควย

จะเห็นได้ว่า ไม่ว่าประโยคหนึ่ง ๆ จะมีคำให้ปรากฏอยู่ที่คำ และจะเป็นคำให้ประเภทเดียวกันหรือต่างประเภทก็ตาม คำให้เหล่านั้นก็จะเป็นคำให้ประเภทใดประเภทหนึ่งใน ๕ ประเภทที่กล่าวถึงในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ทั้งสิ้น ทว่าเหตุที่ผู้เขียนได้สังเกตเห็นว่า ประโยคที่มีคำให้ปรากฏอยู่ในประโยคเดียวกัน ๒ คำนั้น มีที่ไวยากรณ์กว่าประโยคที่มีคำให้ปรากฏอยู่ในประโยคเดียวกันตั้งแต่ ๓ คำขึ้นไป จึงได้อธิบายเฉพาะคำให้ที่ปรากฏอยู่ในประโยคเดียวกัน ๒ คำ โดยแสดงให้เห็นว่า คำให้ นั้น เป็นคำให้ประเภทใดปรากฏกับประเภทใดใดบ้าง และประเภทใดมีตำแหน่งอยู่ข้างหน้าหรือข้างหลังในประโยคอย่างละเอียดในภาคผนวก ค.

๗. ข้อเสนอแนะ

การวิจัยนี้ มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาว่าคำให้ที่ใช้อยู่ในภาษาไทย มีอยู่ที่คำและทำหน้าที่อะไรบ้าง จากผลของการศึกษานี้ ผู้เขียนได้พบว่าคำให้อาจจะจัดเป็นคำประเภทต่าง ๆ ๕ ประเภท และทำหน้าที่ต่าง ๆ ใด ๗ อย่าง และคำให้แต่ละประเภทก็มีความหมายแตกต่างกันดังกล่าวมาแล้ว

ผู้เขียนได้สังเกตเห็นว่า คำให้ แต่ละประเภทมีความหมายไม่คงที่ตายตัว เช่น คำให้-คำกริยาวิกรรม ซึ่งผู้เขียนได้กล่าวไว้ว่า มีความหมายไปในทำนองแสดงการเปลี่ยนเจ้าของ การเปลี่ยนเจ้าของนี้อาจจะเป็นการเปลี่ยนโดยการ มอบให้ สละให้ ยกให้ หรืออื่น ๆ ก็ได้ ทั้งนี้ ขึ้นกับข้อความแวดล้อมในแต่ละประโยค บางประโยคคำให้คำนี้ อาจจะมีหลายความหมายอย่าง แต่ในบางประโยคอาจจะมีเพียงอย่างเดียว

ตัวอย่างที่ ๑

ประโยคที่คำให้-คำกริยาวิกรรม อาจจะมีหลายความหมายว่า มอบให้ หรือ สละให้ หรือ ยกให้ ก็ได้

เขาให้ที่คินแก้ว

ตัวอย่างที่ ๒

ประโยคที่คำให้-คำกริยาทวิกรรมจะมีความหมายว่า มอบให้ เพียง
 อย่างเดียว

ประธานให้รางวัลแก่ผู้ชนะ

คำให้คำอื่น ๆ อีก ๔ คำ ก็มีลักษณะเช่นเดียวกันนี้ คือมีความหมาย
 ไม่คงที่ตายตัว ผู้เขียนจึงใคร่จะเสนอให้ผู้สนใจที่จะศึกษาเรื่องภาษาไทย
 ศึกษาให้ละเอียดกว่าคำให้ แต่ละคำจะใช้ในความหมายอะไรใดบ้างและใน
 ขอบความแวดล้อมอย่างไร

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย